

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Ακούσε με, πατέρα. Γνωρίζω τον κ. Κέρ άρκετόν καιρό. "Αν ήταν να τον αγαπήσω, θα τον έλα αγαπήσει άπ' την πρώτη στιγμή που τον είδα. Δέν τον αγαπώ, δέν τον αγαπώ, δέ θα τον αγαπήσω ποτέ. Τον άνθρωπο που θ' αγαπήσω δέν τον έχω γνωρίσει άκόμα, δέν ξέρω ποιός είνε. Μά τό αισθάνομαι καλά, δέ θ' αγγήσει να φανή, θάρρη...

— "Ο Τρεμέ κούνησε μέ λύπη τό κεφάλι του και είπε :
— Τι κόριμα ! Κι' ένώ π'ν του έδωσα την ύπόσχεσί μου.
— Καλά, πατέρα μου, μή στενοχωρείσαι. "Αφού του τό υποσχέθηκες θα τον παντρευτώ.
— Χωρίς να τον αγαπάς ;
— "Αφού δέν μπορώ να τον αγαπήσω.

— Μήπως πρόκειται περί ιδιοτροπίας, παιδί μου ; Για σκέψου...
"Η κυρά Μαρτίνα δέν μπορεί να τον υποφέρει, ό "Ιουδελέτος τόν φοβάται. Γιατί αυτή ή προκατάληψις όλων σας εναντίον του νέου αυτού ;

— "Λοιπόν, πατέρα μου, θα σου πώ την αλήθεια. Συμβαίνει και σέ μένα ό,τι και στον "Ιουδελέτο. Τόν φοβάμαι τόν νέο αυτόν. "Έχει κάτι που μέ φοβίζει...

— "Α, παιδί μου, είμαι βέβαιος πως σουζει βάλει όλες αυτές τις ιδέες ή κυρά Μαρτίνα, αυτή ή γρηπά άνόνη. "Αλλά για στίσιον... Είμαι περίεργος να μάθω τί συμβαίνει μ' αυτή. Τι λόγους έχει να φοβάται τον κ. Ροβέρτο. "Ας τη φρονάσουμε κι' άς την ρωτήσουμε. Μίλησέ της κόρη μου.

Σέ λίγα δευτερόλεπτα έμπήκε ή κυρά Μαρτίνα άνασκωπιμένη καθήδρος...

"Η κυρά-Μαρτίνα, χήρα του λοχίου Πέτρου Τουρτερόλ, θα ήταν ως πενήνια χρονών, μά δέν φαίνονταν παραπάνου από σαράντα.

"Από την έτοιχη πού σκοτώθηκε ό άντρας της, πολεμώνας γενναία στην "Ιταλία κατά τό 1528, πήγε ύπερήτο σ'τό σπίτι του Τρεμέ μά ύπημετούς μέ άφοσίωσι σά νάταν δικό της σπίτι, έλάτρευσε δέ και την "Ιωάννα σάν νάταν κόρη της.

— Μ' εφρονάζατε, κύριε ; ρώτησε τόν Τρεμέ ή κυρά Μαρτίνα.

— Ναι, Μαρτίνα σέ φώναξα.
— Τι μέ θέλετε ;

— Θέλω να μου είπής, Μαρτίνα, άρχισε να λέη ό κ. Τρεμέ, τί παράνοια έγινε εναντίον του κ. Ροβέρτου Κέρ όστε να τον ενοικονατή τόσο πολύ και τόσο συστηματικά. Τι σου έκανε ;
— Τι μου έκανε ; "Υπέστε δέ μου έκανε. "Αν μέ πείραζε οε κάτι άλλοιμονό του...

— Σέ διατάσσω, είπε θυμωμένος ό κ. Τρεμέ, να μιλής μέ περισσότερο σεβασμό γιά τό μέλλοντα σύζυγο της "Ιωάννας !

— Μέλλοντα σύζυγο της "Ιωάννας ! φώναξε κατάπληκτη ή Μαρτίνα Σύζυγο της "Ιωάννας !... Τι είπατε κύριε. Μιλάτε σοβαρά ; Σας άγαπώ πολύ, κύριε, και σάς και την "Ιωάννα μας, αλλά τί στιγμή που ή "Ιωάννα θα παντρευτή αυτόν τόν άνθρωπο, έγω θα φύγω από δω. Κύριε... Κύριε, μήν τό κάμτε αυτό ποτέ... Σας έξερκίζω !...

— Μά γιατί δέν τόν χωνεύεις τό νέο αυτόν ; ρώτησε ό κ. Τρεμέ άπορώνας γιά τόν τρόπο που τό μιλούσε.
— Τι να σάς πώ, κύριε... δέν ξέρω... Αυτός ό άνθρωπος μου φαίνεται πως έχει πολύ πονηρά και προδοτικά μάτια και πέρνω όμο κοψ είνε ένας βίβηλος χαρακτήρας.

"Ο κ. Τρεμέ βλεπόντας την έπιμονή της κυρά-Μαρτίνας έβρινε σκεφτικός, δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί ή "Ιωάννα και ή κυρά-Μαρτίνα άποστρέφονταν τόσο πολύ τό Ροβέρτο. "Αν δέ θέλη ή "Ιωάννα, δέ θα γίνη ό γάμος αυτός,συλλογιότηκε...

Την άλλη μέρα ό Ροβέρτος Κέρ έδήλωσε άποφασιστικά στον Κοντόσταυλό ότι παραιτείται από τί θέση του γιά να πάη τό Παρίσι να σπουδάση χειρουργική. "Ο κ. Μονμορανού θύμωσε τρομερά, τόν χαρακτήρισε ως άχάριστο, αλλά στο τέλος κατευνάσθη, μιλώσκως κι' εχίγησε στο γαμμάτια του καλή έπιτυχία. Του έδωσε μάλιστα και μερικά χρημάτια.

Τρεις έβδομάδες περίπου μετά την άναχώρησι του Ροβέρτου Κέρ,ό κ. Τρεμέ δέχονταν μά παράσημη έπίσκεψη : "Ένας άνθρωπος, γίγαντας σ'τό ανάστημα, μέ μακρύ μαύρο μανδύα, που έφτανε ως τίς φτέρες του, πήγε στην έκαλλι του και τόν ζήτησε.

— Είσθε ό κ. Τρεμέ ; ρώτησε ό παράδοξος αυτός γίγαντας.

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ό Τρεμέ. "Ορίστε παρακαλώ, περάστε στο γραφείο

μου. Σέ τί θα μπορούσα να σάς έξυμηρετήσω ;

— "Ο κόσμος όλος πιστεύει, άρχισε να λέη ό άγνωστος έπισκέπτης, ότι είσθε άνθρωπος τίμιος. Και φαντάζομαι ότι αυτή θα είνε ή αλήθεια. Τό πρόσωπό σας αυτό μαρτυρεί. Θέλω να μέ βοηθήσετε σέ κάποια ύπόθεση δικαστική.

"Η φρσιονομία του έπισκέπτη ήταν τόσο άλλόκοτη, όστε ό κ. Τρεμέ νόμισε πως είχε να κάνει μέ κάποιο άγαθό μά άκίνδuno τρελλά. Χαμογέλασε και άποφάσισε να τόν άκούση μέ ύπομονη.

— Κάποτε, άρχισε να λέη ό έπισκέπτης, ένας άθλιος, ένας εγγενής άτίμασε διά της βίας μία νέα. "Υστερα από λίγον καιρό ή νέα αυτή έγινε σύζυγος ενός μεγάλου μεριστάνος, ό οποίος την ίδια μέρα έφυγε γιά τόν πόλεμο. "Ο πόλεμος έκείνος βάσταξε πολύ. Στο μεταξύ αυτό ή δυστυχημένη νέα πέθανε. Πρίν πεθάνη όμως έγραψε στο σύζυγό της και του άπέκλυσε τό τρομερό πάθημά της. Τού-χρησε επίσης πως τό παιδί πουφερε στον κόσμο άπέθανε. Τό παιδί όμως δέν είχε πεθάνει. Τό πήρε μά ύπερήτοια τού μεριστάνος, τό ανέθρεψε και σήμερα ύπάρχει... Μέ καταλαβαίνετε ;

— Θαμιάσα, φίλε μου, άπάντησε ό κ. Τρεμέ.

— "Αργότερα ό μεριστάν αυτός, έξεκολούθησε ό άγνωστος, παντρεύτηκε πάλι και από τί δεύτερα σύζυγο άπόκτησε κι' άλλο παιδί. Αυτό δέν τόν έμπίδισε να πάρη την περιουσία της πρώτης γυναίκας του. Θέλω να μου πíte τώρα ποιά είνε τά δικαιώματα του πρώτου παιδιού, τό όποιο ειλαν πως πέθανε και τό όποιο ζή...

"Ο κ. Τρεμέ, κατάλαβε ότι δέν είχε να κάνει μέ κανέναν τρελλά, όπος νόμισε στην αρχή. "Υποπτεύθηκε όμως τόν παράξενo έπισκέπτη ως ραδιούργο.

— Είστε βέβαιος γιά την ιστορία αυτή ; τόν ρώτησε. Μήπως σάς γέλασε κανείς, έχοντας δόλους σκοπούς ;

— Αί γέρο ! ούρλιαξε τότε ό άγνωστος. Μέ πέρνετε γιά κανέναν τρελλά, ή γι' άπατάσινα ; "Ο άθλιος που κατάστρεψε την άτυχη νέα λέγοντα μωρηχίως Βάζας, ή δυστυχημένη κοπέλλα όνομαζόνταν "Αρτεμις Βιλλανδρόφ. Παντρεύτηκε ύστερα τόν "Αννα Μονμορανού. Τό παιδί του έγκλήματος είμαι έγώ !

"Ο "Ιωάννης Τρεμέ τινάχτηκε άπάνου, τρέμοντας και κατάρρομος από συγκίνηση.

— "Υψιστε Θεέ ! φώναξε. Είνε δυνατά όλα αυτά, που μου λέτε ;

— Δυνατά και αληθινά.

— "Έχετε καρμιά άπόδειξι ;

— "Η γυναίκα στην όποία ή "Αρτεμις Βιλλανδρόφ, ή μητέρα μου, μέ παράδοξε κατά τί στιγμή του θανάτου της ζή άκόμα. "Ονομάζεται Νικολέττα "Αλουίνου.

— Είνε κι' αυτό μά άπόδειξι, βέβαια είπε ό κ. Τρεμέ, αλλά δέ φτάνει.

— Είχα και μά περγαμηνή, πρόσθεσε ό προφήτης, γιατί αυτός ήταν ό παράδοξος έπισκέπτης, γραμμένη από τί μητέρα μου κατά την ώρα της άγωνίας της.

— Τι την έκάματε την περγαμηνή αυτή ; ρώτησε ό κ. Τρεμέ.

— Βρήκε τρόπο ό κ. Μονμορανού και μου την πήρε, άπάντησε ό προφήτης. Θ' άκούσατε βέβαια να γίνεται λόγος γιά τόν πνιγμό των Ούγενωτων στην "Ορειλιάνη.

Και ό προφήτης του διηγήθη όλη την γνωστή μας πλέον σπαρτακική περιπέτεια.

— Την περγαμηνή αυτή, πρόσθεσε, την παρέδωκα σ' έναν άθλιο που όνομάζεται Ροβέρτος Κέρ και είνε γραμματέας του κ. Μονμορανού. "Ο νέος αυτός μ' έπαρόδωσε ! "Ο νέος αυτός θέλησε να μέ σκοτώση !...

— Είσαι βέβαιος ότι ό άνθρωπος αυτός είνε τόσο άθλιος ; ρώτησε κατάπληκτος ό κ. Τρεμέ.

— Μοί τό άπόδειξε άρκετά καλά ό ίδιος, άπάντησε ό προφήτης. "Ο κ. Τρεμέ άφησε τό κεφάλι του να πέση βαρύν άνάμεσα στις παλάμες του.

— Με συχωρείς, κύριε, είπε σέ λίγο στον προφήτη, άνασχωνούμενος. Δέν μπορώ να σου έξηγησω τους λόγους της συγκινήσεώς μου. "Αλλά άς εθθουμε πάλι στην ύπόθεσί σου. "Η αλήθεια είνε ότι ή μαργαρία της Νικολέττας "Αλουίνου θα μπορούσε να γεννήση κάποια προκατάληψη ύπερ σου, αλλά τό δικαστήριο δέν είνε δυνατόν να άρκεσθή μονάχα στη μαργαρία αυτή. Μ' ένοιωσε ;

— Μάλιστα, άπάντησε ό προφήτης.

— "Εκτός από σένα και της "Νικολέττας ξέρει κανένας άλλος τό περιεχόμενο της περγαμηνής αυτής ;

Ποτέ !... Ποτέ !... Σας έξερκίζω !...

("Ακολουθεί)